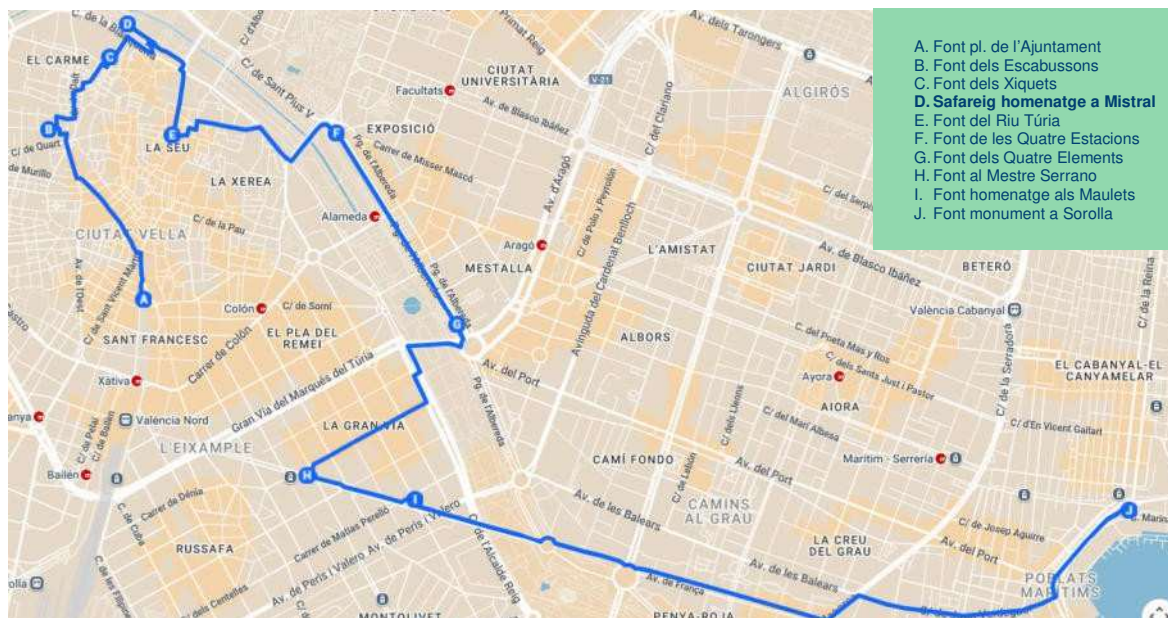

SAFAREIG MISTRAL

RUTA TURÍSTICA FONTES ORNAMENTALS

PLÀNOL GENERAL DE LA RUTA

Prop de les Torres de Serrans, concretament a l'altura del número 14 del carrer de la Blanqueria, hi ha una zona enjardinada amb dos elements notables que es complementen: l'homenatge a Mistral i el safareig que presidix la «Xiqueta de les cues». Quant a l'homenatge a l'escriptor, tant el bust en marbre com el seu pedestal són obra de l'escultor valencià Luis Bolinches Company, que fou inaugurada en la plaça del Comte de Carlet el 12 de novembre de 1933, en commemoració al primer centenari del seu naixement el 1930. Fou un regal de la societat Lo Rat Penat a l'Ajuntament de València.

La riuada del 1957 va fer que es retirara pels danys que havia patit, i no va ser fins al 1963 quan es va col·locar en la localització actual complementant este safareig, que forma part del conjunt de les «alberedetes» dels Serrans.

Frederic Mistral fou un poeta que dedicà la seua vida i obra en la defensa i reivindicació de la llengua occitana (també dita provençal) fundant el felibrisme. Volia retornar-li la noblesa a esta llengua, oficialment proscria a conseqüència de l'ordenança de Villiers Cotterêts de 1539.

El 21 de maig de 1854, durant la festa de la Santa Estrella, Mistral, al costat del seu amic i professor Josèp Romanilha, i cinc literats més de llengua occitana es van reunir i van decidir fundar una escola literària per a la preservació de d'esta llengua i cultura. Bateja als set companys amb el nom de «felibres», paraula de la qual no es coneix amb exactitud l'etimologia ni el significat. El Felibritge, que així s'anomenà, adoptà el set com a número sagrat, la Santa Estrella com a patrona i Mistral va jurar escriure la seua «lleï». Cinc anys després publicaria Mireia, una epopeia que conta la història d'amor de dos jòvens, l'èxit dels quals va arribar fins i tot a París i va inspirar una òpera.

Col·laborà activament en la recopilació anual de l'Almanac provençal, i el 1878 es va publicar a costa seua el Tresor del Felibritge, completíssim diccionari occità-francés.

El 1904, al costat de José de Echegaray, guanyà el Premi Nobel «en reconeixement de la refrescant originalitat i inspiració de la seua producció poètica, que fidelment reflectix l'escena natural i l'esperit nadiu del seu poble, i, a més, pel seu significatiu treball com a filòleg provençal». La seua obra tingué tal influència que inspirà el pseudònim de la poeta Lucila Godoy Alcayaga, que el món congué com a Gabriela Mistral.

La segona peça escultòrica, la Xiqueta de les cues, és també obra d'un escultor valencià, José Esteve Edo, reconegut sobretot per esta escultura d'una xiqueta amb cues llegint. Podem trobar obres seues per tota la ciutat: jardins del Real, plaça del Temple, jardins de l'Antic Hospital, plaça de la Setmana Santa Marinera, avinguda de Blasco Ibáñez, entre altres punts de València.

L'any 1968 obtingué la segona medalla nacional d'escultura, per això, el 25 de juny de 1969, es va proposar que l'Ajuntament adquirira una rèplica de la figura en bronze per a l'ornamentació d'una via o jardí públic, d'un original que es trobava en el museu d'art modern Reina Sofia de Madrid.

Edo va ser cofundador del destacat Grup Parpalló, que aplegava diferents artistes i intel·lectuals de la postguerra i l'any 2004 fou guardonat amb el reconeixement de fill predilecte de la ciutat.

INFORMACIÓ GENERAL

Adreça: A l'altura del número 14 del carrer de la Blanqueria.

ACCESSIBILITAT

Accés: Camí de graveta.

Aparcament: Plaça reservada per a PMR pròxima en el carrer de la Blanqueria, número 8 i una altra al carrer del Pare d'Òrfens, 1..